

ΠΑΝΟΣ ΖΥΓΟΥΡΗΣ-ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΝΟΜΙΚΟΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ 9-11 (2^{ος} όροφος) ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ:210-8259140-1-FAX: 210-8259235
ΚΙΝ:6977506705
E-mail: pzygouris@gmail.com

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ

Από τη Δ.Ε.Υ.Α. ερωτάται εάν οι εργαζόμενοι στην επιχείρηση δικαιούνται (βάσει των αποφάσεων 91/2008 και 94/2009 του Ειρηνοδικείου) να λαμβάνουν εφεξής μηνιαίως το επίδομα εξόδων κίνησης και το επίδομα ειδικής αμοιβής (176€).

Επί του ανωτέρω ερωτήματος έχω να παρατηρήσω τα κάτωθι:

I. Όσον αφορά στο επίδομα των 176 ευρώ και τα έξοδα κίνησης τα οποία επιδικάστηκαν αναδρομικά με τις ανωτέρω αποφάσεις και την υποχρέωση συμμόρφωσης προς τα επιδικασθέντα ποσά ισχύουν τα αναφερόμενα στην από 11.2.2011 γνωμοδότησή μου.

II. Περαιτέρω και όσον αφορά σε μελλοντικές αξιώσεις των εργαζομένων και το δεδικασμένο που απορρέει από τις 91/2008 και 94/2009 αποφάσεις του ειρηνοδικείου για την εφεξής καταβολή τόσο του επιδόματος των 176 ευρώ όσο και του ειδικού επιδόματος κίνησης πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Διοίκηση έχει υποχρέωση βάσει του άρθρου 95 παρ.5 Συντάγματος να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Σε εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης εκδόθηκε ο Ν. 3068/2002 στο άρθρο 1 του οποίου ορίζεται ότι τα όργανα της Διοίκησης έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση

συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει. Το ειδικότερο περιεχόμενο και η έκταση συμμόρφωσης της Διοίκησης προσδιορίζονται από το αντικείμενο της απαγγελλόμενης απόφασης και από τις κρίσεις πάνω στα ζητήματα που εξέτασε και για τα οποία αποφάνθηκε το δικαστήριο στο αιτιολογικό της απόφασης δημιουργώντας δεδικασμένο ως προς αυτά στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Από τις ανωτέρω διατάξεις και τη νομολογία προκύπτει ότι η υποχρέωση της Διοίκησης για συμμόρφωση προς τις δικαστικές αποφάσεις περιλαμβάνει και τις αποφάσεις που αφορούν αγωγές σε ζητήματα μισθολογικά όπως είναι κατεξοχήν ζητήματα εκκαθάρισης των πάσης φύσεως αποδοχών υπαλλήλων (βλ. και γνμδτ ΝΣΚ 149/2007).

Περαιτέρω από το άρθρο 324 ΚποΛΔ προκύπτει ότι το δεδικασμένο από τελεσίδικη απόφαση υφίσταται μεταξύ των αυτών προσώπων υπό την αυτή ιδιότητα και μόνο για το κριθέν δικαίωμα και εφόσον πρόκειται για το ίδιο αντικείμενο και την ίδια ιστορική και νομική αιτία, εκτείνεται δε αυτό και στα παρεμπιπτόντως κριθέντα ζητήματα που αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση του κυρίου ζητήματος, εφόσον το δικαστήριο ήταν αρμόδιο να αποφασίσει γι' αυτά (ΑΠ 1550/2010).

Ειδικότερα, στην περίπτωση διαρκούς ενοχικής σχέσεως από την οποία πηγάζουν πλείους έννομες συνέπειες, όπως είναι η σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, στην οποία η απασχόληση του μισθωτού θεμελιώνει ποικίλες αξιώσεις που στηρίζονται σε διάφορους ουσιαστικούς νόμους, ΣΣΕ ή Δ.Α., το δεδικασμένο των αποφάσεων που κρίνουν επί μέρους αξιώσεις του μισθωτού, ως έννομες συνέπειες της εν λόγω διαρκούς έννομης σχέσεως, τελεί υπό την προϋπόθεση ότι το νομοθετικό καθεστώς που ισχύει κατά τον κρίσιμο χρόνο, θα παραμείνει αναλλοίωτο και στο μέλλον.

Τέτοιες νέες νομοθετικές διατάξεις είναι, κατά το κανονιστικό τους μέρος, και οι όροι των Σ.Σ.Ε. ή Δ.Α., οι οποίοι προσδιορίζουν, ενόψει της ισχύος τους για συγκεκριμένη χρονική περίοδο όχι μόνο την έκταση, αλλά και το είδος των βασικών αποδοχών και των επιδομάτων του μισθωτού για την περίοδο εκείνη. Επομένως, από της ισχύος κάθε νέας Σ.Σ.Ε. ή Δ.Α. (ή κατά μείζονα λόγο της κατάργησης αυτών) μεταβάλλεται το νομοθετικό καθεστώς και οι αποφάσεις που έκριναν τελεσιδίκως αξιώσεις των εργαζομένων ορισμένου χρονικού διαστήματος, ρυθμιζόμενες από τις ισχύουσες τότε Σ.Σ.Ε. ή Δ.Α. (ή το νέο εν γένει νομοθετικό πλαίσιο), δεν αποτελούν δεδικασμένο και για τις αξιώσεις αυτών μεταγενέστερου χρονικού διαστήματος (ΑΠ 710/2010).

Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 80 του ισχύοντος Συντάγματος: «μισθός, σύνταξη, κορηγία ή αμοιβή ούτε εγγράφεται στον προϋπολογισμό του κράτους ούτε παρέχεται άνευ οργανικού ή άλλου νόμου». Από τη διάταξη έπεται ότι για να καταβληθεί σε μισθωτό του Δημοσίου, του Ο.Τ.Α. και των άλλων νομικών προσώπων. οποιαδήποτε μισθολογική παροχή με τα ανωτέρω χαρακτηριστικά θα πρέπει να το προβλέπει οργανικός ή άλλος νόμος.

Ακόμη με τον ν. 2470/1997 ο οποίος αντικατέστησε του 3505/1984, καθορίσθηκε το πλαίσιο μισθοδοσίας των εργαζομένων στο Δημόσιο, των Ο.Τ.Α. και των Ν.Π.Δ.Δ. και ορίσθηκε ότι (άρθρο 27), κάθε μισθολογική παροχή, εκτός των προβλεπομένων από τις διατάξεις του νόμου αυτού δεν μπορεί να κορηγηθεί χωρίς τροποποίηση του.

III) Σύμφωνα με το άρθρο 13 παρ.1 του ν. 2738/1999 ο οποίος εισήγαγε τον θεσμό των συλλογικών διαπραγματεύσεων στην Δημόσια Διοίκηση (Δ.Σ.Ε. 154/1989 κυρωθείσα με τον ν. 2403/1996) «η συλλογική διαπραγμάτευση για ρύθμιση

ζητημάτων των όρων των συθηκών απασχόλησης υπαλλήλων, που δεν ρυθμίζεται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 3 του παρόντος, λόγω συνταγματικών περιορισμών (όπως ιδίως είναι τα ζητήματα μισθών, συντάξεων, σύστασης οργανικών θέσεων, προσόντων, πρώτου διορισμού κ.λ.π.) μπορεί να καταλήγει σε συλλογική συμφωνία» ενώ κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου «η συμφωνία αυτή δεν αποτελεί συλλογική σύμβαση εργασίας, συνεπάγεται όμως για το Δημόσιο ή Ν.Π.Δ.Δ. ή Ο.Τ.Α. : α) είτε την έκδοση κανονιστικών πράξεων εφ' όσον τα θέματα της συμφωνίας μπορεί να ρυθμιστούν κανονιστικώς βάσει υπάρχουσας σχετικής εξουσιοδότησης νόμου, β) είτε την προώθηση σχετικής νομοθετικής ρυθμίσεως των θεμάτων της συμφωνίας.

Αντικείμενο του περιεχομένου της συμφωνίας μπορεί ν' αποτελεί και ο χρόνος υλοποίησης της δέσμευσης για την έκδοση κανονιστικών πράξεων ή προώθησης νομοθετικών ρυθμίσεων κατά περίπτωση».

Περαιτέρω οι διατάξεις του άρθρου 14 του ν. 3016/2002 προβλέπουν τα εξής : «1) Με κοινές αποφάσεις των υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών, Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού ρυθμίζονται τα θέματα των συλλογικών συμφωνιών που συνάπτονται κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 13 του ν. 2738/1999 και αφορούν θέματα μισθών και αμοιβών συμπεριλαμβανομένων και αυτών που υπεγράφησαν κατά το έτος 2001. 2) Με όμοιες αποφάσεις οι ρυθμίσεις της προηγούμενης παραγράφου είναι δυνατόν να επεκτείνονται εν' όλω ή εν μέρει και στο λοιπό προσωπικό του δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α) και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) που δεν συμμετείχε στη σύναψη συλλογικών συμφωνιών του άρθρου του ν. 2738/1999 και μέχρι

του ποσού των 176 Ευρώ μηνιαίως. 3) Αν καταβάλλονται οποιουδήποτε είδους πρόσθετες μισθολογικές παροχές, που υπολείπονται, του ποσού των 176,00 Ευρώ, επιτρέπεται να χορηγείται μόνο η διαφορά μέχρι του ποσού αυτού. Οι ρυθμίσεις αυτές όσον αφορά το προσωπικό των Ο.Τ.Α. και των λοιπών Ν.Π.Δ.Δ. περιορίζονται στις υφιστάμενες στον προϋπολογισμό τους δυνατότητες. 4) Με τις προβλεπόμενες από τις διατάξεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου αυτού κοινές υπουργικές αποφάσεις καθορίζονται ειδικότερα: α) Οι δικαιούχοι των παροχών και το ύψος τους, λαμβάνοντας υπ' όψιν για την χορήγηση ή μη των παροχών αυτών το συνολικό ποσό των καταβαλλομένων μηνιαίων αποδοχών και λοιπών παροχών, επιδομάτων, αποζημιώσεων από οποιαδήποτε πηγή. β) Οι όροι, οι προϋποθέσεις και οι περιορισμοί για την χορήγηση των ανωτέρω παροχών, η διαδικασία και ο χρόνος καταβολής, καθώς και ο τρόπος αντιμετώπισης της σχετικής δαπάνης και γ) κάθε άλλη λεπτομέρεια για την χορήγηση του (...). Εν συνεχεία, δυνάμει της εξουσιοδοτικής διατάξεως του άρθρου 14 παρ. 2 του ως άνω νόμου εκδόθηκαν (κατά το άρθρο 43 παρ.2 περ.β του συντάγματος) πλείστες ΚΥΑ (άνω των πενήντα) δια των οποίων προβλέφθηκε η χορήγηση ειδικής αμοιβής ύψους 88,00 Ευρώ μηνιαίως για το χρονικό διάστημα από 1-1- 2002 μέχρι και 30-6-2002 και από 1-7-2002 και εφ' εξής ύψους 176,00 Ευρώ στο επί σέσει Δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου προσωπικό υπηρεσιακών μονάδων Υπουργείων αλλά και Ν.Π.Δ.Δ. Η αμοιβή αυτή χορηγήθηκε σε όλους τους μονίμους και με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλους των ανωτέρω Υπουργείων, οργανισμών κ.λ.π. των οποίων οι αποδοχές διέπονται από τις διατάξεις του ν. 2470/1997 καθώς και στους αποσπασμένους ή τοποθετημένους από άλλα Υπουργεία, Ο.Τ.Α. ή λοιπά Ν.Π.Δ.Δ., σε όλες δε τις ανωτέρω ΚΥΑ ορίζεται ότι η καταβολή της αμοιβής αυτής εξακολουθεί και κατά το χρονικό διάστημα των θεσμοθετημένων αδειών (κανονικών, συνδικαλιστικών, εκπαιδευτικών, λοχείας, κησέως κ.λ.π.) και

ότι υπόκειται στις συήθειες κρατήσεις των επιδομάτων, συυευτελλομένης αυτής με τις μηνιαίες αποδοχές των δικαιούχων.

Εν συνεχεία ο ν. 3205/2003, παρά το γεγονός ότι με το άρθρο 28 παρ.4 κατήργησε το άρθρο 14 του ν. 3016/2002 και όλες τις δυνάμει αυτού εκδοθείσες ΚΥΑ, εν τούτοις, με το άρθρο 24 παρ. 2 αυτού, διατήρησε την επίμαχη παροχή ως προσωπική διαφορά κατά τρόπον ώστε να μην μειωθεί το εισόδημα των μισθωτών που την λαμβάνουν μέχρι την 31-12-2002 αλλά να διατηρείται η επίδικη παροχή και να μειώνεται ανάλογα με τις μισθολογικές αυξήσεις που θα ελάμβαναν αυτοί στο μέλλον, τέλος, με τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 3029/2002, η ανωτέρω παροχή λαμβάνεται από 3-1-2003 και εφ' εξής υπ' όψιν στην βάση υπολογισμού της συντάξεως των, εν λόγω, οριζομένων ως δικαιούχων, υπαλλήλων.

Από τα ανωτέρω εκτιθέμενα και τη νομολογία προκύπτει ότι η εν λόγω παροχή αποτελεί εν τοις πράγμασι προσαύξηση μισθού των δικαιούχων υπαλλήλων, ευτασσόμενη στις τακτικές αποδοχές τους και θα πρέπει να χορηγείται αδιακρίτως σε όλο το προσωπικό (δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου) των οικείων Διοικητικών φορέων του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. που υπάγονταν (μέχρι την 31-12-2003) στο μισθολογικό καθεστώς του ν. 2470/1997 αλλά και στο βάσει του ν. 3205/2003, νυν ισχύου από 1-1-2004 μισθολογικό καθεστώς, ανεξαρτήτως των ιδιαίτερων όρων εργασίας τους και κατά τρόπο μη συναρτώμενο με κλαδικές ή άλλου είδους εργασιακές ιδιαιτερότητες (βλ. ενδεικτικά ΜΠρΑΘ 1037/2010).

Στην προκειμένη περίπτωση οι αποφάσεις του Ειρηνοδικείου Ζακύνθου έκριναν για το ενώπιόν τους φερόμενο ζήτημα (βλ. γνωμοδότηση της 11.2.2011) ενώ για τις πιθανές αξιώσεις που αφορούν περιοδική καταβολή στο μέλλον των εν λόγω επιδομάτων πρέπει να εξεταστεί το

υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο αφού κατά τα ανωτέρω το δεδिकाσμένο της αγωγής δεν καταλαμβάνει μελλοντικές αξιώσεις για παροχές ενώ ειδικότερα το δεδिकाσμένο των αποφάσεων που κρίνουν επί μέρους αξιώσεις του μισθωτού, ως έννομες συνέπειες της εν λόγω διαρκούς έννομης σχέσεως, τελεί και υπό την προϋπόθεση ότι το νομοθετικό καθεστώς που ισχύει κατά τον κρίσιμο χρόνο, θα παραμείνει αναλλοίωτο και στο μέλλον.

Συναφώς το μισθολογικό καθεστώς των υπαλλήλων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στις Δ.Ε.Υ.Α. ήτοι νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου διέπεται από τις εκάστοτε ισχύουσες για το προσωπικό συλλογικές συμβάσεις εργασίας και δεν ακολουθεί το μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων, υπαλλήλων Ο.Τ.Α. και Ν.Π.Δ.Δ..

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι όσον αφορά στο επίδομα των 176 ευρώ καθόσον οι εργαζόμενοι στις Δ.Ε.Υ.Α. δεν ελάμβαναν βάσει της εξουσιοδοτικής διάταξης του άρθρου 14 Ν. 3016/2002 και των εκδοθεισών βάσει αυτής Κ.Υ.Α. το εν λόγω επίδομα οι δε δικαστικές αποφάσεις που επιδίκασαν το επίδομα βάσει της διάταξης του άρθρου 4 του Συντάγματος και της αρχής της ισότητας στους ασκήσαντες αγωγή καταλαμβάνουν κατά τα ανωτέρω μόνο το επίδικο χρονικό διάστημα και δε θεμελιώνουν αξίωση για καταβολή της παροχής στο μέλλον. Και τούτο διότι καιτοι για τους εργαζομένους οι οποίοι επιδίωξαν και πέτυχαν με αγωγή την καταβολή του επιδόματος για το αιτηθέν χρονικό διάστημα το δεδिकाσμένο της αγωγής δεν καταλαμβάνει κατά τα ανωτέρω μελλοντικές αξιώσεις για παροχές ενώ ειδικότερα το δεδिकाσμένο των αποφάσεων που κρίνουν επί μέρους αξιώσεις του μισθωτού, ως έννομες συνέπειες της εν λόγω διαρκούς έννομης σχέσεως, τελεί και υπό την προϋπόθεση ότι το νομοθετικό καθεστώς που ισχύει κατά τον κρίσιμο χρόνο, θα παραμείνει αναλλοίωτο και στο μέλλον. Εν προκειμένω τα άρθρα 24 παρ. 2 Ν. 3205/2003 και το άρθρο 28 παρ. 4 Ν. 3205/2003 κατήργησαν τόσο τις

Κ.Υ.Α. που αφορούσαν τον καθορισμό και τις αναπροσαρμογές του εν λόγω επιδόματος όσο και την εξουσιοδοτική διάταξη αυτών του άρθρου 14 Ν. 3016/2002. Περαιτέρω ο νόμος διατήρησε μόνο για όσους μέχρι την έναρξη ισχύος του λάμβαναν το εν λόγω επίδομα την παροχή αυτή ως προσωπική διαφορά την καταβολή μελλοντικών επιδομάτων ήτοι μόνο για το προσωπικό (δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου) των οικείων Διοικητικών φορέων του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. που υπάγονταν (μέχρι την 31-12-2003) στο μισθολογικό καθεστώς του ν. 2470/1997 αλλά και στο βάσει του ν. 3205/2003, νυν ισχύον από 1-1-2004 μισθολογικό καθεστώς, ανεξαρτήτως των ιδιαίτερων όρων εργασίας τους και κατά τρόπο μη συναρτώμενο με κλαδικές ή άλλου είδους εργασιακές ιδιαιτερότητες.

Δεδομένου ότι κατά τα ως άνω οι εργαζόμενοι στις Δ.Ε.Υ.Α. δεν εντάσσονται στο ανωτέρω μισθολογικό καθεστώς και δεν λάμβαναν κατά το τότε ισχύον νομοθετικό πλαίσιο το εν λόγω επίδομα η σχετική παροχή δεν διατηρείται γι' αυτούς ούτε ως προσωπική διαφορά.

IV) Περαιτέρω και όσον αφορά στη λήψη των εξόδων κίνησης από τους εργαζόμενους στις Δ.Ε.Υ.Α., από τις διατάξεις των άρθρων 26 για τη διάκριση των λειτουργιών και 80 του Συντάγματος προκύπτει ότι *για να καταβληθεί καταρχήν σε μισθωτό του Δημοσίου, του Ο.Τ.Α. και των άλλων νομικών προσώπων οποιαδήποτε μισθολογική παροχή θα πρέπει να το προβλέπει οργανικός ή άλλος νόμος. Συνεπώς το δεδικασμένο των δικαστικών αποφάσεων δεν εκτείνεται και σε μελλοντικές αξιώσεις οι οποίες δεν έχουν αχθεί ενώπιον του με την άσκηση αγωγής διότι η δικαστική απόφαση δε δύναται να υποκαταστήσει για το μέλλον τη βούληση του νομοθέτη παρά μόνου εάν οδηγηθεί σε απόφαση επί ενώπιόν του ασκηθέντος ενδίκου βοηθήματος.*

Συναφώς ο Ν. 2685/1999 στο άρθρο 1 ορίζει ότι στις διατάξεις του υπάγονται οι μετακινούμενοι εκτός έδρας με οποιαδήποτε ιδιότητα με

εντολή του Δημοσίου, των ΟΤΑ α' και β' βαθμού και των λοιπών νομικών δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) και στο άρθρο 5 παρ. 3 ότι διατηρούνται σε ισχύ ειδικές διατάξεις με τις οποίες προβλέπεται η χορήγηση κατ' αποκοπήν εξόδων μετακίνησης σε υπαλλήλους για τις μετακινήσεις τους εντός έδρας και ορίστηκε επιπλέον ότι με κοινή απόφαση του Υπουργού Οικονομικών και του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού μπορούν τα εν λόγω έξοδα να αναπροσαρμόζονται και να επεκτείνονται από 1.1.1998 σε υπαλλήλους του ίδιου Υπουργείου που η φύση της εργασίας τους επιβάλλει συνεχείς μετακινήσεις εντός έδρας ενώ προκειμένου περί του προσωπικού των ΟΤΑ τα κατ' αποκοπή έξοδα μετακίνησης καταβάλλονται από 1.4.1998 σύμφωνα με την υπ. Αριθμ. 2040222/4110/0022/19 - 06 - 1998 ΚΥΑ των Υπουργών Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομικών όπως αναπροσαρμόστηκε διαδοχικά με ΚΥΑ των ίδιων Υπουργών.

Περαιτέρω και όσον αφορά στους υπαλλήλους των Δ.Ε.Υ.Α. οι οποίες αποτελούν νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου κοινωφελούς χαρακτήρα και διέπονται από τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας και το Ν. 1069/1980 αν δεν ορίζεται ειδικότερα άλλως, οι αποδοχές αυτών ρυθμίζονται από τις εκάστοτε ισχύουσες ΣΣΕ του φορέα στον οποίο εργάζονται.

Από τα ανωτέρω δεν προκύπτει ότι οι εν λόγω υπάλληλοι δεν υπάγονται στο νομοθετικό καθεστώς των εξόδων κίνησης όπως αυτό εκτέθηκε ανωτέρω και αφορά στους υπαλλήλους ΟΤΑ διότι οι εργαζόμενοι σε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου ανήκουν σε διαφορετική κατηγορία από εκείνη των υπαλλήλων των ΟΤΑ και των λοιπών ΝΠΔΔ στους οποίους χορηγείται η εν λόγω παροχή των εξόδων κίνησης.

Καθόσον δε ως αναφέρθηκε για να καταβληθεί καταρχήν σε μισθωτό του Δημοσίου, του Ο.Τ.Α. και των άλλων νομικών προσώπων οποιαδήποτε μισθολογική παροχή θα πρέπει να το

προβλέπει οργανικός ή άλλος νόμος όπερ δε συντρέχει εν προκειμένω, η δε ως άνω δικαστική απόφαση του Ειρηνοδικείου δεν καλύπτει μελλοντική αξίωση των ασκησάντων αγωγή ενώπιόν του εργαζομένων και συνεπώς τα πρόσωπα αυτά δεν δικαιούνται υπό το παρόν νομοθετικό καθεστώς των εξόδων κίνησης των υπαλλήλων του Δημοσίου, ΟΤΑ και Ν.Π.Δ.Δ..

V) Προς επίρρωση των ανωτέρω να σημειωθεί ότι ως προς τη γενικότερη χορήγηση των επιδομάτων των 176 ευρώ και των εξόδων κίνησης ότι η πλέον πρόσφατη νομολογία (Δ.Ε.Υ.Α. Άρτας ΑΠ 1584/20101 και 1585/2010) έκρινε ότι οι εν λόγω εργαζόμενοι στις Δ.Ε.Υ.Α. δεν δικαιούνται τα εν λόγω επιδόματα ούτε βάσει του υπάρχοντος νομοθετικού καθεστώτος ούτε βάσει της αρχής της ισότητας που απορρέει από το άρθρο 4 Σ «διότι γενικότεροι λόγοι κοινωνικού συμφέροντος για τη διαφορετική νομοθετική ρύθμιση των αποδοχών κατηγοριών εργαζομένων, που παρέχουν την ίδια εργασία και υπό τις ίδιες συνθήκες, συντρέχουν όταν η κάθε κατηγορία παρέχει την εργασία κάτω υπό διαφορετικό νομοθετικό καθεστώς ήτοι όταν η μία κατηγορία παρέχει τις υπηρεσίες της με σχέση ιδιωτικού δικαίου ή προκειμένου περί κατηγοριών απασχολούμενων με σχέση ιδιωτικού δικαίου, όταν η μία απασχολείται στο Δημόσιο, τους ΟΤΑ ή ΝΠΔΔ και η άλλη σε ΝΠΔΔ ή γενικώς στον ιδιωτικό τομέα».

Αθήνα, 26.04.2011

Ο γνωμοδοτών δικηγόρος

Πάνος Ζυγούρης